

Таърихи Пинҳони Ояти Чил — Рақами Ҳафт

Ёздаҳ ва Бисту Ду

Jeff Pippenger

2026-04-04

Дониёл боби ёздаҳум, ояти шонздаҳ ва ояти бисту ду, ҳар ду бо қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда мувофиқат мекунад. Иҷро шудани ояти даҳум дар соли 1989 ба ҷанги Украина дар соли 2014 оварда расонд, чунонки инро анҷомёбии ҷанги Рафия ҳамчун иҷрои ояти ёздаҳум дар соли 217 то милод намояндагӣ мекунад. Ояти ёздаҳум то ояти шонздаҳум ҳамчунин ҳамон ояти ёздаҳум то ояти бисту ду аст; бинобар ин, таърихи ниҳонии ояти чиҳилум, ки дар оятҳои ёздаҳ то шонздаҳ намояндагӣ шудааст, инчунин ҳамчун таърихи ояти ёздаҳум то бисту ду низ намояндагӣ мешавад. Таърихи ниҳонии ояти чиҳилум ба воситаи оятҳои ёздаҳ то бисту ду намояндагӣ мешавад.

Бобҳои ёздаҳ то бисту ду

Он таърихи ниҳонӣ ҳамчунин дар бобҳои ёздаҳум то бисту дуёми Ҳастӣ, Матто, Ваҳӣ ва «Орзуи асрҳо» муаррифӣ шудааст. Ин чор шоҳиди бобҳои «ёздаҳум то бисту дуём» бо таърихи ниҳонӣ мувофиқат мекунад, зеро таърихи ниҳонӣ оятҳои ёздаҳум то бисту дуёми Дониёл ёздаҳ аст. Маркази ин чор шоҳид ҳамеша аломати аҳдро муайян мекунад, аз аҳди мамот, ки дар боби ёздаҳуми Ҳастӣ аз ҷониби Нимруд муаррифӣ шудааст, оғоз ёфта, бо фоҳишаи Рум дар боби ҳафдаҳуми Ваҳӣ анҷом меёбад.

Ҳабдаҳ

Ба истиснои Матто, чор шоҳид боби ҳабдаҳро ҳамчун нуктаи миёнаи даврае, ки онҳо тасвир мекунад, муайян менамоянд. Шумораи ҳабдаҳ ҳамчунин се маротиба дар се пешгӯии дусаду панҷоҳсолае ёфт мешавад, ки дар солҳои 457 то милод, 64 ва 1776 оғоз ёфтаанд. Дутои он хатҳо, (якум ва охирин), нуктаи миёнаро муайян менамоянд, вақте ки хатти якуми соли 457 то милод дар соли 207 то милод ба анҷом расид ва хатти охирини соли 1776 дар соли 2026 ба анҷом мерасад. Соли 207 то милод миёни ҷангҳои Рафия ва Паниум буд, ва соли 2026 давраи миёнаи охирин президенти Иёлоти Муттаҳида мебошад.

Дар дохили се хатти дусаду панҷоҳсола, Птоломей ҳабдаҳ сол подшоҳӣ кард. Байни солҳои 313 ва 330 дар хатти Нерон ҳабдаҳ сол вуҷуд дорад, ва байни ҷанги Рафия дар соли 217 то м. ва ҷанги Паниум дар соли 200 то м. низ ҳабдаҳ сол буд. Се нафар аз чор шоҳиди бобҳои ёздаҳ то бисту ду нуктаи миёнаи дақиқи худро ҳамчун боби ҳабдаҳум нишон медиҳанд. Бинобар ин, таърихи пинҳонии ояти чиҳилум дар оятҳои ёздаҳ то бисту дуи ҳамон боб ифода ёфтааст, ва чор шоҳиди бобҳои ёздаҳ то бисту ду бо ҳамон оятҳо мутобиқат мекунад. Иҷрои ҳар яке аз се нубуввати дусаду панҷоҳсола бо ҳамон як таърих мутобиқ меояд. Нуктаи миёна ҳамчун аломати роҳ таъкид шудааст, ва он ба таври махсус ҳамчун рамзи аҳд ва мӯҳри қавми Худо муайян карда мешавад.

Дониёл дувоздахум

Оятҳои ҳафтум, ёздаҳум ва дувоздахуми боби дувоздахуми Дониёл давраи ниҳони мӯҳргузори яксаду чилу чор ҳазорро муайян мекунад. Ояти ҳафтум 31 декабри соли 2023-ро муайян мекунад, ояти дувоздахум бошад 18 июли соли 2020-ро муайян менамояд. Парокандагии ояти ҳафтум, ки 31 декабри соли 2023 ба анҷом расид ва 18 июли соли 2020 оғоз ёфта буд, дар алфа ва омегаи се ояти вақти набавӣ, ки дар Дониёл 12 ҷойгиранд, намояндагӣ шудааст. Ояти миёнаи 1,290 сол таърихи аз соли 1989 то қонуни наздики якшанbero ҳамчун 30 муайян мекунад, ва баъд 1,260 то анҷоми муҳлати озмоиши инсониро. Сӣ соле, ки синни қоҳинии яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад, ва 1260 сол, ки ҷиҳилу ду моҳи рамзии Ваҳй 13-ро намунавӣ месозанд.

Пешгӯии дугонаи 30, ки пас аз он як ҳазору дусаду шаст сол меояд, рамзи пешгӯии дугонаи аҳди Иброҳим ва Павлус дар бораи 400 ва 430 сол аст. Нуқтаи миёнаи се ояти замон дар Дониёл 12 исёни ҳарфи сздаҳумро ифода мекунад, дар айни замон аҳд ва мӯҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазорро низ таъкид менамояд. Ин се оят ҳамчунин бо таърихи пинҳон мутобиқат доранд ва боз як шохиди дигар бар он таъкид меафзоянд, ки нуқтаи миёна рамзи аҳд мебошад.

Баҳор ва Тирамоҳ

Бо ҳамаи ин хатҳо мо бояд се шохиди идҳои баҳорӣ ва тирамоҳиро, ки дар Ибодат 23 ҷой гирифтаанд, дар мувофиқат ва якҷоя бо мавсими Пантикост дар таърихи салиб дохил намоем. Дар он ҷо боб бисту сеюм аст, ки рамзи кори қафорати Масеҳ мебошад. Ин боб аз ҷиҳилу чор оят иборат аст, ки ба таври рамзӣ 22 октябри соли 1844-ро ифода мекунад. 22 октябр 22 рӯзро дар моҳи октябр намояндагӣ мекунад, ки аз рӯзи якум оғоз ёфта, дар рӯзи бисту дуум анҷом меёбад, ва ба ин тартиб нишонаҳои алифбои ибриро дар бар дорад. Октябр, ки моҳи даҳум аст, ҳангоме ки ба рӯзи бисту дуум зарб карда шавад, ба 220 баробар мешавад.

Дар тақвими ибронӣ рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум Рӯзи Каффорат буд, ва даҳ маротиба ҳафт ҳафтод аст, ки рамзи замони муҳлат аст. Ду ҳазору сесад сол дар соли 1844, вақте ки ғариштаи сеюм омад, ба анҷом расид, ҷунон ки инро фармони сеюм, ки он даврано оғоз бахшид, пешакӣ намунавор нишон медод. Дар оғози 2,300 рӯз ҳафтод ҳафта ҳамчун замони муҳлат муқаррар гардида буд, ки он вақт ба Исроили қадимаи воқеӣ ихтисос дода шуда буд; ва дар анҷоми он рӯзҳо давраи муҳлати Исроили муосири рӯҳонӣ бо рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум ифода ёфта буд, ки ба ҳафтод баробар меояд. 22 октябри соли 1844 қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро намунавор нишон медиҳад, ва маҳз дар он ҷо ҳафтод соли рамзии замони муҳлат барои адвентизми рӯзи ҳафтум ба анҷом мерасад, ҳамон тавре ки барои яҳудиён ҳангоми сангсор шудани Истефанус ба анҷом расид.

1844 даврано ифода мекунад, ки дар он ду ғаришта омаданд: дуумӣ ҳангоми ноумедии аввал ва саввумӣ ҳангоми ноумедии бузург. «44» паёми дугонаро ифода мекунад, ҷунон ки дар ояти чилу чоруми Дониёл ёздаҳ, дар бораи хабарҳо аз шарқ ва шимол, нишон дода шудааст. Левизод бисту се аз чилу чор оят иборат аст, ки идҳои муқаддасро ба баҳорӣ ва

тирамоҳӣ чудо мекунанд. Он чилу чор оят паёми дугонаеро ифода мекунанд. Ду фасл ҳар яке бо бисту ду оят ифода шудаанд, бинобар ин ҳам идҳои баҳорӣ ва ҳам тирамоҳӣ бисту ду ҳарфи тақвими ибриро ифода мекунанд. Вақте ки он ду шоҳиди бисту ду оятӣ якҷо оварда мешаванд, ҳамроҳ бо мавсими Панतिकост, онҳо чаҳорчӯбаи се қадамро ба вучуд меоранд.

Қадами аввал нишонаест, ки аз се қисм таркиб ёфта, пас аз он панҷ рӯз меояд, ҳамон тавре ки нишонаи охиринаи он се нишона низ чунин аст. Нишонаи миёна сӣ рӯзи таълими рӯ ба рӯ аз ҷониби Масеҳ бо онҳое мебошад, ки барои хизмат дар калисои зафарманд ҳамчун коҳинон тадҳин карда мешаванд. Ибодат 23 бо таърихи пинҳонии ояти 40 мутобиқат дорад.

Нуктаҳои миёна

Маркази хатти бобҳои ёздаҳ то бисту дуи китоби Ҳастӣ боби ҳафтдаҳ аст, ки дар он қадами дуҷуми аҳди сесатҳии Иброҳим ва нишонаи хатна муқаррар карда шуд. Маркази дақиқи ҳамаи оятҳое, ки аз боби ёздаҳ то бисту ду ҷой гирифтаанд, Ҳастӣ 17:22 мебошад:

Лекин аҳди Худро бо Исҳоқ барпо хоҳам кард, ки Соро дар ҳамин вақти муқарраршудаи соли оянда барои ту хоҳад зоид. Ва Ё аз гуфтугӯ бо вай бозистод, ва Худо аз назди Иброҳим боло рафт. Ҳастӣ 17:22.

Худо дар ояти якум бо Иброҳим ба суҳан оғоз кард ва дар ояти бисту дуҷум гуфтугӯи Худро ба анҷом расонд; бинобар ин, тамоми муқолаҳои аҳди хатна дар дохили заминаи нубуввати бисту ду ҳарфи алифбои ибронӣ ҷой дода шуд, дар ҳоле ки мавзӯи бисту ду оят маросими хатна буд, ки мебоист дар рӯзи ҳаштум анҷом дода шавад. Марказ ё нуктаи миёнаи ин порчаи Ҳастӣ муносибати аҳдии Худо бо яқсаду чилу чор ҳазор аст, чунон ки онро аҳди хатнаи Иброҳим намоёндагӣ мекунад. Нуктаи миёнаи қатори бобҳои ёздаҳ то бисту дуи китоби Ҳастӣ боби ҳабдаҳум аст, ва нуктаи мутлақан миёнаи ин боб ояти бисту дуҷум мебошад, ки дар он Худо гуфтугӯи аҳдро бо Иброҳим қатъ мекунад; ба ин тартиб, нуктаи миёна дар заминаи алифбои ибронӣ, ки аз бисту ду ҳарф иборат аст, қарор дода мешавад. Ва нуктаи миёнаи он бисту ду оят, албатта, ояти ёздаҳум аст.

Ва шумо гӯшти ғилофай худро хатна хоҳед кард; ва он нишонаи аҳд миёни Ман ва шумо хоҳад буд. Ҳастӣ 17:11.

Нуктаҳои миёнаи чор порча аз бобҳои ёздаҳ то бисту дуи Китоби Муқаддас барои анҷом ёфтани андешаи нуктаи миёна се оятро дар бар мегиранд.

Ин аст аҳди Ман, ки онро дар миёни Ман ва шумо ва насли ту баъд аз ту нигоҳ хоҳед дошт: ҳар тифли нарина дар миёни шумо хатна карда шавад. Ва шумо гӯшти ғилофаки худро хатна хоҳед кард; ва ин нишонаи аҳд дар миёни Ман ва шумо хоҳад буд. Ва ҳар кӯдаки наринаи ҳаштрӯзаро дар миёни шумо, дар тамоми наслҳои шумо, хатна кунанд: ҳам он ки дар хона таваллуд шудааст, ва ҳам он ки бо нуқра аз ҳар бегонае харида шудааст, ки аз насли ту нест. Ҳастӣ 17:10–12.

Нишона аломатест, ки парчамро ифода мекунад. Ин гузориш дар бораи он парчам аст, ки ҳамон яқсаду чилу чор ҳазор мебошанд. Кӯдаки писар бояд дар рӯзи ҳаштум хатна карда

мешуд, ҳамон тавре ки аҳди Нӯҳ бо ҳашт чон дар киштӣ буд; ба ин тарз, рақами ҳашт ба кор бурда мешавад, то аҳди Нӯҳиро бо аҳди Иброҳим пайванд диҳад. Онҳо бояд филиадефиён бошанд, зеро бояд хатна шаванд, ки Павлус онро ҳамчун рамзи маслӯб шудани ҷисм муайян мекунад. Вақте ки ҷисм маслӯб мегардад, Илоҳияти Масеҳ дар дарун аст, ва ҳамин таркиб он парчам аст; зеро, чунон ки Сестра Уайт мегӯяд: «Вақте ки ҳислати Масеҳ дар фарзандони Ё ба таври комил таҷассум ёбад, Ё барои онҳо боз хоҳад гашт.»

«Табиати инсон фосид аст ва ба адолат аз ҷониби Худои муқаддас маҳкум гардидааст. Аммо барои гуноҳкори тавбакунанда тадбире муҳайё шудааст, то ки ба воситаи имон ба каффораи Писари ягонаи таваллудшудаи Худо ӯ омурзиши гуноҳхоро дарёбад, сафедшавӣ пайдо кунад, ба хонадони осмонӣ фарзандхондӣ шавад ва вориси Малакути Худо гардад. Тағйирёбии ҳислат ба воситаи амали Рӯҳулқудс ба амал меояд, ки бар инсонии амалкунанда таъсир намуда, мувофиқи хоҳиш ва ризоияти ӯ ба он ки ин кор анҷом ёбад, дар вай табиати нав мешинонад. Сурати Худо дар ҷон барқарор мегардад, ва ӯ рӯз ба рӯз ба воситаи файз қувват ёфта ва нав мегардад, ва қобил мегардад, ки ҳарчи бештар ба таври комилтар ҳислати Масеҳро дар адолат ва муқаддасии ҳақиқӣ инъикос намояд.»

«Равғане, ки ба онҳое, ки ҳамчун бокираҳои нодон тасвир шудаанд, бисёр зарур аст, чизе нест, ки бар рӯйи зоҳир гузошта шавад. Ба онҳо лозим аст, ки ҳақиқатро ба муқаддасгоҳи ҷон ворид созанд, то он пок намояд, соф гардонад ва муқаддас созад. Он чизе ки ба онҳо лозим аст, назария нест; балки таълимоти муқаддаси Китоби Муқаддас аст, ки таълимоти номуайяну пароканда нестанд, балки ҳақиқатҳои зиндаанд, ки манфиатҳои абадиро дар бар мегиранд ва дар Масеҳ марказ меёбанд. Дар Ё низомии комили ҳақиқати илоҳӣ мавҷуд аст. Наҷоти ҷон, ба воситаи имон ба Масеҳ, асос ва сутуни ҳақиқат аст. Онҳое ки имони ҳақиқиро ба Масеҳ ба кор мебаранд, онро бо муқаддасии ҳислат ва бо итоат ба шариати Худо ошкор месозанд. Онҳо дарк мекунанд, ки ҳақиқат, чунон ки он дар Исо ҳаст, то осмон мерасад ва абадиятро фаро мегирад. Онҳо мефаҳманд, ки ҳислати масеҳӣ бояд ҳислати Масеҳро инъикос намояд ва пур аз файз ва ростӣ бошад. Ба онҳо равғани файз ато карда мешавад, ки нуре ҳаргиз хомӯшнашавандаро нигоҳ медорад. Рӯҳулқудс дар дили имондор ӯро дар Масеҳ комил мегардонад. Ин далели қатъӣ нест, ки мард ё зан масеҳӣ аст, танҳо аз он сабаб ки ӯ ҳангоми шароити ҳаяҷоновар эҳсосоти амиқ зоҳир мекунад. Он касе ки ба Масеҳ монанд аст, дар ҷони худ унсури амиқ, устувор ва пойдор дорад, ва дар айни ҳол ҳисси заъфи хешро низ дорад, ва аз ҷониби Иблис фирефта ва гумроҳ намегардад ва водор намешавад, ки ба худ таваккал кунад. Ё аз каломи Худо дониш дорад ва медонад, ки танҳо дар ҳамон сурат дар амон аст, ки дасти худро дар дасти Исои Масеҳ бигузорад ва Ёро маҳкам нигоҳ дорад.»

«Ҳислат дар вақти буҳрон ошкор мегардад. Вақте ки овози ҷиддӣ дар нисфи шаб эълон кард: “Инак, домод меояд; барои пешвоз гирифтани ӯ берун оед”, бокирагони хуфта аз хоби худ бедор шуданд, ва маълум гардид, ки кист, ки барои ин воқеа тайёрӣ дидааст. Ҳар ду гурӯҳ ногаҳон ба ҳайрат афтоданд, вале яке барои он ҳолати фавқулода омода буд, ва дигаре бе тайёрӣ ёфт шуд. Ҳислат бо шароит ошкор мегардад. Ҳолатҳои фавқулода ҷавҳари ҳақиқии ҳислатро ба зоҳир меоранд. Ягон мусибати ногаҳонӣ ва

ғайричашмдошт, мотам ё бухрон, ягон бемории ногаҳонӣ ё азобе, чизе, ки ҷонро рӯ ба рӯи марг меоварад, ботини ҳақиқии хислатро ошкор хоҳад кард. Маълум хоҳад шуд, ки оё ба ваъдаҳои каломи Худо имони ҳақиқӣ ҳаст ё не. Маълум хоҳад шуд, ки оё ҷонро ғайз дастгирӣ мекунад, оё дар зарф бо ҷароғ рағван ҳаст ё не.»

«Замонҳои озмоиш барои ҳама фаро мерасанд. Мо дар зерӣ озмоиш ва имтиҳони Худо худро чӣ гуна нигоҳ медорем? Оё ҷароғҳои мо хомӯш мешаванд? ё ҳанӯз онҳоро ғурузон нигоҳ медорем? Оё ба воситаи пайвандамон бо Ё, ки пур аз ғайз ва ростист, барои ҳар як ҳолати изтирорӣ омода ҳастем? Панҷ боқираи доно натавонистанд хислати худро ба панҷ боқираи нодон диҳанд. Хислат бояд аз ҷониби мо ҳамчун шахси ҷудогона ташаккул дода шавад. Онро ба дигаре интиқол додан мумкин нест, ҳатто агар соҳиби он барои ҷунин қурбонӣ омода бошад. Ҳанӯз то вақте ки марҳамат дарег намедорад, мо метавонем барои якдигар бисёр қорро анҷом диҳем. Мо метавонем хислати Масеҳро таҷассум намоем. Мо метавонем ба ғумроҳшудагон хушдорҳои содиқона диҳем. Мо метавонем бо тамоми пурсабрӣ ва таълим сарзаниш намоем, мазаммат кунем ва таълимоти Навиштаҳои Муқаддасро ба қалб наздик созем. Мо метавонем ҳамдардии самимӣ зоҳир намоем. Мо метавонем бо якдигар ва барои якдигар дуо кунем. Бо зистани ҳаёти эҳтиёткорона, бо нигоҳ доштани ғуфтори муқаддас, метавонем намунае диҳем, ки масеҳӣ чӣ гуна бояд бошад; аммо ҳеҷ кас наметавонад қолаби хислати худро ба дигаре диҳад. Биёед ба таври ҷиддӣ ин ҳақиқатро ба назар гирем, ки мо бояд на ҳамчун ғуруҳҳо, балки ҳамчун шахси ҷудогона наҷот ёбем. Мо мувофиқи хислате, ки ташаккул додаем, доварӣ хоҳем шуд. Беарвай нисбат ба омода кардани ҷон барои абадият ва ба таъхир андохтани ошӣ бо Худо то бистари марг хатарнок аст. Маҳз тавассути муомилоти ҳаррӯзаи ҳаёт ва тавассути рӯҳе, ки зоҳир мекунем, мо сарнавишти абадии худро муайян месозем. Касе ки дар қори хурд содиқ аст, дар қори бузург низ содиқ аст. Агар мо Масеҳро намунаи худ ғардонда бошем, агар ҷунон рағтор ва меҳнат қарда бошем, ки Ё дар зиндагии Худ ба мо намуна додааст, мо хоҳем тавонист бо он ногаҳонҳои пурҷалол, ки дар таҷрибаи мо бар мо хоҳанд омад, рӯ ба рӯ шавем ва аз самими дил бигӯем: “На иродаи ман, балки иродаи Ту ба амал ояд.”»

«Дар замони озмоиш, замоне ки мо дар он зиндагӣ мекунем, лозим аст, ки мо шартҳои наҷотро бо оромӣ мавриди тааммул қарор диҳем ва мувофиқи шароитҳои зиндагӣ намоем, ки дар Қаломи Худо муайян ғардидаанд. Мо бояд худро соат ба соат ва рӯз ба рӯз, ба воситаи интизоми бодикқат, тарбия ва таълим диҳем, то ҳар як вағифаро ба ҷо оварем. Мо бояд бо Худо ва бо Исои Масеҳ, ки Ё ғаристодааст, ошно ғардем. Дар ҳар озмоиш имтиёзи мост, ки ба Ё мурочиат намоем, ки ғуфтааст: “Бигзор ё ба қуввати Ман даст ёзад, то бо Ман сулҳ кунад; ва бо Ман сулҳ хоҳад қард.” Худованд меғӯяд, ки Ё барои додани Рӯҳулқудс ба мо аз волидайн дида бештар омода аст, ҳамчунон ки онҳо ба фарзандони худ нон медиҳанд. Пас, бигзор рағвани ғайзро дар зарфҳои худ ҳамроҳ бо ҷароғҳоямон дошта бошем, то дар миёни онҳое ёфт нашавем, ки ҳамчун боқирагони нодон тасвир шудаанд, ки барои берун рағтан ба пешвози домод омода набуданд».

Review and Herald, September 17, 1895.

Парчами яксаду ҷилу қор ҳазор, ки онҳоро хатнаи Иброҳим ва ҳашт қон бар қиштӣ рағзан нишон медоданд, ҳамон боқирагони доно дар масал ҳастанд, ки дар бухрони наздиқоянда

хислати Масеҳро ба таври комил инъикос менамоянд. Комилан муносиб аст, ки Хоҳар Уайт ин порчаро бо иқтибос аз Ишаёё анҷом дод, зеро ин порча мустақиман ба вақти муҳрғузориин яксаду чилу чор ҳазор ишора мекунад.

Дар он рӯз барои вай бисароед: «Токзори шароби сурх». Ман, Худованд, онро нигоҳбонӣ мекунам; ҳар лаҳза онро об медиҳам; мабодо касе ба он зиёне расонад, шабу рӯз онро посбонӣ хоҳам кард. Хашм дар Ман нест; кист, ки хору хасҳоро дар чанг бар зидди Ман барпо кунад? Ман бар онҳо хоҳам гузашт, онҳоро якҷо хоҳам сӯзонд. Ё бигзор ба қуввати Ман паноҳ барад, то бо Ман сулҳ кунад; ва бо Ман сулҳ хоҳад кард. Ў боис хоҳад шуд, ки онҳое ки аз Яъқуб меоянд, реша давонанд; Исроил хоҳад шукуфт ва навда хоҳад зад, ва рӯйи ҷаҳонро аз мева пур хоҳад кард. Оё Ў вайро чунин задааст, чунон ки занандагони вайро зада буд? Ё вай чунин кушта шудааст, чунон ки кушташудагони ба дасти вай кушташуда кушта шудаанд? Бо андоза, ҳангоме ки онро меронад, Ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; Ў боди шадиди Худо дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Бинобар ин, бо ҳамин гуноҳи Яъқуб пок хоҳад шуд; ва тамоми самари дур кардани гуноҳи вай ин аст: ҳангоме ки ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳак, ки шикаста-пора шудаанд, мегардонад, ашёрҳо ва бутҳо дигар барпо нахоҳанд монд. Аммо шаҳри ҳисордор вайрон хоҳад шуд, ва манзил тарк карда шуда, мисли биёбон гузошта хоҳад шуд; дар он ҷо ғӯсола хоҳад чарид, ва дар он ҷо хоҳад хобид, ва шоҳаҳои онро хоҳад хӯрд. Вақте ки шоҳаҳояш хушк шаванд, онҳо бурида хоҳанд шуд; занон меоянд ва онҳоро оташ мезананд; зеро ин қавмест бефаҳм; бинобар ин, Оне ки онҳоро офарид, бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Оне ки онҳоро ба вучуд овард, ба онҳо лутфе нишон нахоҳад дод. Ишаёё 27:2–11.

«Рӯзи боди шарқӣ», ҳангоме ки шарорати Яъқуб пок карда мешавад ва синфи дигари «қавме бе фаҳм» чамъ оварда шуда сӯзонда мешаванд, замони муҳрғузориин яксаду чилу чор ҳазор аст. Дар он давра, ҳар кӣ мехоҳад бо Масеҳ сулҳ кунад, метавонад чунин кунад, аммо ҳаракатҳои ниҳой босуръатанд.

Коҳинон бояд ҳангоми оғоз кардани хизмати худ сйсола мебуданд, ва саду чилу чор ҳазор салтанати коҳинони Петрус мебошанд, ки дар рӯзҳои охир аҳдро бо Худо таҷдид мекунанд.

Шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, ба хонаи рӯҳонӣ, ба коҳиноти муқаддас бино карда мешавед, то ки қурбонҳои рӯҳониро, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд, тақдим намоед. 1 Peter 1:5.

Коҳинон омода карда мешуданд, то дар ҷараёни маросими ҳаштрӯзаи тадҳин хизмат намоянд; бинобар ин, рақами ҳашт рамзи коҳиноти тадҳиншудаест, ки дар даруни сандук қарор доранд.

Асои Ҳорун

Коҳиноти тадҳиншудаи саду чилу чор ҳазор дар дохили сандуқи аҳд бо асои Ҳорун, ки навда баровард, муаррифӣ шудааст. Вақте ки асои Ҳорун навда баровард, он миёни Ҳорун ва дигар асоҳои қабилаҳои Исроил, ки навда набароварданд, фарқе ба вучуд овард. Дар Навиштаҳо борон аст, ки сабзидан ва навда баровардани гиёҳонро ба вучуд меоварад.

Ҳамаи анбиё ба рӯзҳои охир мурочиат мекунад; бинобар ин, асои коҳиноти Ҳорун рамзи тадҳини яксаду чилу чор ҳазор аст, дар вазъияте, ки бо Илёс дар Кармил ва бо миллериён дар соли 1844 мутобиқат дорад. Он ба он нукта ишора мекунад, ки дар он фарқияти равшан миёни паёмҳои ҳақиқӣ ва дурӯғини борони охир ба вуҷуд меояд. Ин фарқиятро Юил муқаррар месозад, вақте ки ӯ «шароби нав»-ро ҳамчун чизе муайян мекунад, ки аз як табақа бурида мешавад. Он табақае, ки шароби нав аз даҳони онҳо бурида мешавад, ҳамон мастони Эфроими Ишаё мебошанд. Онҳо ҳамчунин ҳамон касонеанд, ки шогирдонро дар Панतिकост ба мастӣ муттаҳам карданд; ва онҳо исёнгарони соли 1888 мебошанд, ки аз падарони худ пайравӣ карданд, падароне ки исёнгарони соли 1863 буданд. Ҳамаи он хатҳои нубувват бо он хатте мувофиқат мекунад, ки хоҳар Уайт онро ҳамчун воқеае муайян мекунад, ки ҳангоми он ҷаҳон дарк хоҳад кард, ки адвентизм тақрибан яксаду бисту панҷ сол боз дар бораи гулӯлаҳои оташини Нэшвилл медонистааст ва ҳеҷ чиз нагуфтааст.

8, Ҳаштод ва 81

Рақами сӣ ва рақами ҳашт рамзҳои коҳиноти саду чихилу чор ҳазор мебошанд, ки парчами айёми охир буда, иттиҳоди Илоҳият ва инсониятро ифода мекунад. Рақами ҳашт ушри рақами ҳаштод аст, ки он рақами ҳаштод коҳини далер мебошад, ки бо саркоҳин ба подшоҳ Ёззиё муқовимат карданд, вақте ки ӯ кӯшиш намуд дар макони муқаддас бухур оварад. Ҳаштоду як Илоҳиятро, ки бо инсоният дар заминаи коҳиноти калисои зафарёб муттаҳид шудааст, ифода мекунад. Таърихи исёни Ёззиё он коҳиноти ҳаштоду якро ба худӣ ҳамон бўҳроне мепайвандад, ки бо исёни Птолемей андаке пас аз ҷанги Рафия мутобиқ меояд. Ҳамаи пайғамбарон айёми охирро муайян мекунад; бинобар ин коҳиноти Илоҳият, ки бо инсоният муттаҳид аст, яъне коҳиноти калисои зафарёб, ки аз ҳаштод коҳини инсонӣ ва як Саркоҳини Илоҳӣ иборат аст, дар таърихе муайян гардидааст, ки дар соли 2014, ҳангоми оғоз ёфтани Ҷанги Украина, оғоз шуд.

Боби миёнаи силсилаи дувоздаҳбобии Ҳастӣ боби ҳабдаҳум аст. Ояти миёнаи ин силсилаи дувоздаҳбобӣ ояти бисту дуюм аст. Ояти бисту дуюм анҷоми равшани гуфтугӯро миёни Худо ва Иброҳим, ки аз ояти якум оғоз ёфтааст, нишон медиҳад; бинобар ин, ояти бисту дуюм ҳамчун анҷоми як силсилаи нубувватӣ муайян мегардад, ки мӯҳри бисту ду ҳарфи алифбои ибриро бар худ дорад. Ояти миёнаи ин силсилаи бисту дуоятӣ ояти ёздаҳум аст, ки дар навбати худ миёнаи се оятест, ки нишони яксаду чилу чаҳор ҳазорро муайян мекунад. Пас, ояти ёздаҳум миёнаи се ояти ҷудогона аст, ва ояти ёздаҳум ҳақиқати асосиро на танҳо аз бисту ду оят, балки аз он се ояте низ, ки дар миёни онҳо қарор дорад, баён мекунад; бинобар ин, оятҳои ёздаҳум ва бисту дуюм ҳамчун оғоз ва анҷоми андешаи асосӣ муайян мегарданд. Пас, оятҳои ёздаҳум то бисту дуюм дар боби ҳабдаҳум мавзӯи асосии бобҳои ёздаҳум то бисту дуюм мебошанд.

Миёнаи бобҳои ёздаҳум то бисту дуюми китоби Матто боби шонздаҳум аст.

Он гоҳ Ё ба шогирдони Худ амр фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ё Исо Масеҳ аст.
Матто 16:20.

Чунон ки дар миёнаи китоби Ҳастӣ аст, ояти бистум анҷоми як гуфтугӯи муайянро нишон медиҳад, ки дар ояти сздаҳум оғоз ёфт, вақте ки Масеҳ ва шогирдон ба Қайсарияи Филиппӣ расиданд.

Вақте ки Исо ба ҳудуди Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдони Худ пурсид ва гуфт: «Одамон Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» Ва онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳастӣ; баъзеҳо — Ильёс; ва дигарон — Ирмиё ё яке аз анбиё». Ў ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?» Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои зинда ҳастӣ». Ва Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн Бар-Юно, зеро инро ба ту чисм ва хун ошкор накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. Ва Ман низ ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшоя, дар осмон кушода хоҳад шуд». Он гоҳ ба шогирдони Худ таъкид кард, ки ба ҳеч кас нагӯянд, ки Ў Исо Масеҳ аст. Матто 16:13–20.

Рафия ва Панюм

На танҳо он ки баҳши миёнаи Матто як гуфтугӯ ва мавзӯи ҷудогонаеро ифода мекунад, балки ҳамон тавре ки рамзшиносии аҳди шаҳодати Ҳастӣ бо ҷанги Рафия мутобиқат дорад, гуфтугӯи Матто дар Қайсарияи Филиппӣ, яъне Паниюм, ба вукӯъ меояд. Паниюми ояти понздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл нуктаи миёнаи хати дувоздаҳбобии Матто аст, ва Рафияи ояти ёздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл нуктаи миёнаи хати дувоздаҳбобии Ҳастӣ мебошад.

250 соли, ки аз соли 457 то милод оғоз ёфт, дар соли 207 то милод ба анҷом расид, ки нуктаи миёна миёни Рофиёи ояти ёздаҳум ва Пониуми ояти понздаҳум аст; маҳз дар он ҷо аломати хатнаи Иброҳим ва эътирофи Петрус дар бораи Масеҳ ба ҳам мерасанд. Дар хати китоби Матто, Петрус ба шинохти худ аз Масеҳ, Писари Худо, ҳангоми таъмиди Ў шаҳодат медиҳад.

Шимъӯн маънои «касе ки мешунавад»-ро дорад, ва Барҷуна маънои «писари кабӯтар»-ро. Шимъӯн касе буд, ки паёми таъмиди Масеҳро шунид, вақте ки Рӯҳулқудс ба сурати кабӯтар нозил шуд. Таъмиди Масеҳ намунаи пешакии 11 августи соли 1840 буд, вақте ки фариштаи қавии Ваҳйи даҳум нозил шуд. Ҳамон фаришта дар 9/11 низ нозил шуд. Петрус намояндаи онҳост, ки 9/11-ро ҳамчун паёми имтиҳонии насли яксаду чилу чор ҳазор мешиносанд.

Петрус он касонеро намояндагӣ мекунад, ки усули «сатр бар сатр»-ро ба кор мебаранд. Ў «писари» кабӯтар аст; бинобар ин, ҳамчун писар, ӯ ба таври рамзӣ насли охирино намояндагӣ мекунад. Петрус рамзи насли охирин аст, ва бо шуморагузории рамзии номи худ ӯ яксаду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекунад. Петрус насли ниҳоиро намояндагӣ мекунад, ки ҳангоми зоҳир шудани Масеҳ дар хати нубувватӣ паёми қувватбахширо мешунаванд. Петрус паёми вобаста ба таъмиди Масеҳро шинохт, ва аз ин рӯ Петрус метавонист Исоро ҳамчун Масеҳшуда шиносад, ки дар ибронӣ Масих ва дар юнонӣ Христос

аст. Петрус он касонеро намояндагӣ мекунад, ки мефаҳманд, ки фариштаи Ваҳй 18, ки дар 9/11 нозил шуд, ҳамчунин дар 11 августи 1840 низ нозил шуда буд. Петрус он касонеро намояндагӣ мекунад, ки 9/11-ро ҳамчун аломати роҳ мефаҳманд, ки танҳо бо шаҳодати ду ё се хат барқарор карда мешавад.

Эътирофи Петрус ин аст, ки 11 сентябр фарорасии воӣи сеюмро муайян мекунад, ки он паёми имтиҳон барои насли охирин мебошад. Ҳамон эътироф ҷое аст, ки ном тағйир меёбад. Иброҳим дар Рафия аст ва Петрус дар Паниюм, андак пеш аз салиб. Байни Паниюм ва салиб, Петрус ба дидани Кӯҳи Таҷаллӣ хоҳад рафт. Маҳз дар Паниюм аст, ки Шимъӯн ба Петрус табдил меёбад, вақте ки ӯ эътирофи худро дар бораи паёми имтиҳон барои насли худ баён кард. Барои яксаду чихилу чор ҳазор, он паёми имтиҳон Исломи воӣи сеюм аст, ки дар таърихи нубувватӣ дар 11 сентябр фаро расид.

Оғози имтиҳони адвентизм аз 9/11 оғоз ёфт, ва дар анҷоми имтиҳони адвентизм паёми Ислом аз воӣи сеюм муайян месозад, ки кай ва кучо номи Шимъӯн тағйир дода мешавад. Паёме, ки Петрус дар анҷом дарк мекунад, ва он дар оғоз ба воситаи паёми 9/11 намунавӣ нишон дода шуда буд, ҳамон паёми ислоҳшудаи тӯбҳои оташи Нашвилл аст. Дар он ҷо иди карнайҳо ҳамзамон бо суъуди парчам ва дари баста шудани Рӯзи Каффорат фаро мерасад.

Мо ин мавзӯҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.